

„Nedotýkej se jí,“ varovala jsem ho. „Nedotýkej se ani těch hrobů.“ Když se ke mně otočil, přemožený žalem a zoufalstvím, které ho trýznily ještě víc než jeho zranění, dodala jsem: „Nedotýkej se mě.“

„Všechno, čeho se dotkneš, každý, koho budeš kdy milovat, se promění v prach.“

Nebyla jsem hloupá; věděla jsem, že čarostopařova kletba nebyla skutečné kouzlo. Byla to jen slova. Přesto mi však z ní bylo špatně, takže možná byla jinou formou magie.

„Musíme vás brzy dostat dovnitř,“ naléhal rytíř Vespan. „Nechci, aby mě pronásledovali duchové jejich lordstev, že jsem připustil, abyste se nachladila.“

„Nepůjdu dovnitř,“ odpověděla jsem, sebrala jsem lopatu a pokračovala v práci.

„Nemůžete zůstat celou noc venku na zahradě, slečinko.“

„To taky neudělám.“

Rytíř Vespan byl hodný člověk, ale občas trochu natvrdlý. Nebo mi možná rozuměl moc dobře a ve skutečnosti jsme se dohadovali o něčem úplně jiném. Zdejší lidé to tak občas dělávali: řekli jednu věc, ale měli na mysli něco úplně jiného.

„Je vám teprve jedenáct,“ připomněl Vespan.

„Dvanáct,“ opravila jsem ho, i když jsem si nebyla jistá, jestli je to pravda.

„Jedenáct nebo dvanáct, to je mi jedno!“ vykřikl. Vespan nikdy nekřičel. Na nikoho. Jeho hlas změkkl a zněl skoro prosebně. „Jaký bych byl muž, kdybych vás nechal toulat se po světě samotnou, pronásledovanou mágy?“

„Muž, který drží pánovo slovo, řekla bych.“

Když jsem se pokusila utéct poprvé, Gervais s Rosaritou mě našli několik kilometrů za městem. Poté, co mě přivedli zpátky do domu, zeptala jsem se, jestli jsem jejich zajatec. Řekli, že ne, že jsem jejich svěřenec.

„Jaký je v tom rozdíl?“ chtěla jsem vědět.

Několik následujících hodin se mi pokoušeli ten rozdíl vysvětlit a já jsem jim kladla další a další otázky. Myslím, že nakonec byli stejně zmatení jako já. Rosarita však měla velmi hluboce zakořeněný smysl pro čest – další slovo, jehož význam jsem jen těžko chápala –, takže mě nakonec objala kolem ramen a řekla toto: „Malí chlapi a malé dívky někdy utíkají. Dělají to proto, že se zlobí, jsou smutní nebo vystrašení, ale nevědí, jak to říct lidem, kteří je mají rádi. Takže úkolem těch lidí je přivést je domů, protože ti malí chlapi a malé dívky ve skutečnosti nechtějí utéct. Chtějí, aby někdo ukázal, že je má rád, tím, že je půjde hledat.“

Tak to se poslouchalo těžko, protože jsem si uvědomila, že má úplnou pravdu. Utekla jsem, protože se na mě Gervais zlobil, že jsem se poprala s klukem ze sousedství. Hrál si se svými kamarády na velkého jan'tepského válečného mága. Měli na sobě směšné kostýmy z hedvábných plášťů, které si vypůjčili ze skříní svých matek, a každý z nich dělal, že vytváří různá složitá, legrační kouzla, aby vzápětí všichni vybuchli smíchem. Ten kluk, Phantus, se mě zeptal, jestli si nechci hrát s nimi.

„Ale budeš muset dělat Mahdeka,“ upozornil mě. „Nováček vždycky musí dělat Mahdeka.“

Nikdo ve městě nevěděl, co jsem. Gervais a Rosarita měli v tomto naprosto jasno – bez ohledu na všechny své sliby, že sem se jan'tepští mágové přijít neodváží.